

POVESTEA ETICHETELOR

Locuitorii din Wemmick, eroii povestirii noastre, erau niste omuleti mici, din lemn, ciopliti toti de un tamplar pe nume Eli. Acesta isi avea atelierul pe un deal, de la a carui inaltime se vedea intreg satul.

Fiecare omulet era altfel. Unii aveau nasul mare, altii aveau ochii mari. Unii erau inalti, altii erau scunzi. Unii purtau palarie, altii purtau costum. Insa doua lucruri le erau comune: toti erau facuti de acelasi tamplar si traiau in acelasi sat.

De dimineata pana seara, zi de zi, omuletii faceau un singur lucru: lipeau etichete unul pe celalalt. Fiecare omulet avea o cutie plina cu stelute aurii si o cutie plina cu bulinute negre. Cat era ziua de lunga ii vedeai pe strazile satului lipind stelute sau buline unul pe celalalt.

Omuletii draguti, din lemn lustruit si frumos vopsiti intotdeauna primeau stelute, dar aceia din lemn necizelat, cu vopseaua sarita, nu primeau decat buline. Tot stelute primeau si cei talentati unii ;puteau ridica greutatea deasupra capului, altii puteau sarii peste cutii inalte. Mai erau unii care stiau cuvinte dificile, iar altii care cantau cantece frumoase. Acestora toata lumea le dadea stelute aurii. Asa se face ca unii omuleti aveau trupul plin de stelute.... Ori de cate ori primeau cate o steluta se simteau atat de bine incat isi doreau sa mai faca ceva ca sa poata primi inca una..

Altii insa nu stiau sa faca prea multe lucruri si aveau parte doar de buline. Pancinello era unul dintre acestia din urma.

Tot timpul incerca sa sara cat mai sus, ca altii dar intotdeauna cadea la pamant. Iar cand ceilalti il vedeau jos se adunau buluc in jurul lui si lipeau buline pe el. De multe ori se mai si zgaria in cadere, lucru pentru care mai primea buline negre. Iar dupa aceea cand incerca sa le explice omuletilor de ce cazuse mereu spunea cate o neghiobie si toti se ingramadeau sa lipeasca si mai multe buline pe el.

Dupa un timp avea atat de multe incat nu mai vroia sa iasa pe strada, se temea ca va face iar ceva anapoda: cine stie, o sa-si uite palaria sau o sa calce intr-o balta... si imediat o sa primeasca bulinute!!!

Adevarul este ca avea atat de multe buline incat ceilalti omuleti veneau si ii lipeau altele fara nici un motiv.

„Merita multimea asta de buline negre”, isi spuneau omuletii unii altora. „Este clar ca nu e bun de nimic!”

Dupa un timp Pancinello a ajuns sa creada ce se spunea despre el:

„Asa este, nu sunt bun de nimic!”, isi spunea el. In rarele dati cand iese din casa statea cu cei care erau ca el, cu multe buline. Cu ei se simtea mai in largul lui.

Intr-o zi, se intalni cu un omulet total diferit de ceilalti: nu avea nici stelute, nici buline. Era din lemn si atat. Era o fata pe nume Lucia.

Sa nu credeti ca oamenii nu incercau sa lipeasca etichete si pe ea! Incercau numai ca nu ramaneau lipite ci cadeau. Fiindca nu avea nici o bulina unii o admirau atat de mult incat se grabeau sa-i lipeasca o steluta. Dar nici una nu statea lipita. Altii insa o priveau cu dispret fiindca nu avea nici o stea si atunci vroiau sa ii lipeasca o bulina dar si aceasta cadea imediat.

„Ca ea vreau sa fie”, ii trecu prim minte lui Pancinello.

„Nu mai vreau sa primesc etichete de la ceilalti!” Asa ca o intreba pe Lucia cum se face ca ea nu are nici o eticheta.

„Nu este mare lucru”, ii raspunse ea. „In fiecare zi ma duc sa il vad pe Eli.”

„Pe Eli?”

„Da, pe Eli, tamplarul, imi place sa stau cu el in atelier.”

„Dar de ce?”

„Ce ar fi sa descoperi singur? Du-te la el sus pe deal!” Si cu aceste cuvinte, Lucia se intoarse si pleca.

„Dar crezi ca-i va face placere sa ma vada?!?”, striga el dupa ea. Insa Lucia nu-l mai auzii. Asa ca Pancinello se intoarse acasa, se aseza la fereastra si incepu sa se uite cum alergau omuletii de colo-colo, lipindu-si etichetele unul pe celalalt.

„Dar nu este drept!”, isi spuse el suparat. Si pe loc se hotari sa mearga la Eli..

Se indrepta spre deal si urca pe cararea stramta pana ce ajunse in varf. Cand intra in atelier, facu ochii mari de uimire. Toate obiectele erau URIASE. Scaunul era cat el de inalt. Ca sa vada ce se afla pe bancul de lucru trebui sa se ridice pe varfuri. Ciocanul era lung cat bratul lui! Inghiti in sec si isi zise:

„Eu aici nu raman!”, si se indrepta spre iesire. Dar chiar atunci isi auzi numele:

„Pancinello, tu esti?”, se auzi un glas patrunzator. Pancinello se opri.

„Cat ma bucur sa te vad, Pancinello! Vino mai aproape, vreau sa te vad mai bine!” Pancinello se intoarse incet si il privi pe mesterul tamplar, un barbat inalt, cu o barba stufoasa.

„Stii cum ma cheama?”, il intreba Pancinello.

„Bineinteles ca stiu, doar eu te-am creat!”

Eli se pleca, il ridica de jos si il aseza langa el pe banca.

„Hmm...”, murmura mesterul ingandurat, in timp ce se uita la bulinele negre ale lui Pancinello.

„Se pare ca ai adunat ceva etichete...”

„Nu am vrut, Eli! Am incercat din rasputeri sa fiu bun!”

„Pancinello, copilul meu, in fata mea nu este nevoie sa te aperi! Mie nu-mi pasa ce spun ceilalti despre tine!”

„Chiar nu-ti pasa?”

„Nu, si nici tie nu ar trebui sa-ti pese! Cine sunt ei – sa imparta etichete bune sau rele? Si ei sunt tot omuleti de lemn ca tine. Nu conteaza ce gandesc ei, Pancinello. Conteaza doar ceea ce gandesc eu, Iar eu cred ca esti o persoana tare deosebita!”

Pancinello incepu sa rada:

„Eu, deosebit? De ce as fi deosebit? Nu pot sa merg repede, nu pot sa sar, vopseaua mi se duce.. De ce as insemna ceva pentru tine?”

Eli se uita la Pancinello, isi puse mana pe umarul lui micut si spuse incet:

„Fiindca esti al meu, de aceea insemni foarte mult pentru mine!”

Nimeni..., niciodata... . nu-l mai privise astfel pe Pancinello.. . si in plus, cel care-l privea astfel era chiar creatorul lui! Nici nu mai avea cuvinte...

„In fiecare zi am sperat ca vei veni la mine”, continua apoi Eli.

„Am venit fiindca m-am intalnit cu cineva care nu avea nici un fel de etichete”, raspuse Pancinello.

„Stiu, mi-a povestit despre tine.”

„De ea de ce nu se prind etichetele?”

„Fiindca a hotarat ca este mai important ce gandesc eu despre ea, decat ce gandesc altii.. Etichetele se lipesc de tine doar daca le lasi!”

„Cum adica?”

„Etichetele se lipesc doar daca le consideri importante. Dar cu cat te increzi mai mult in dragostea mea, cu atat mai putin iti pasa de etichetele pe care ti le pun ceilalti oameni. Intelegi?”

„Pai, nu prea....” Eli zambi.

„Vei intelege cu timpul. Acum esti inca plin de buline negre. Deocamdata iti va fi de ajuns sa vii la mine in fiecare zi, iar eu iti voi aduce aminte cat de important esti pentru mine.”

Eli il puse jos pe Pancinello. In timp ce acesta se indrepta spre usa, Eli ii spuse:

„Nu uita, esti o persoana deosebita fiindca eu te-am creat! Iar eu nu gresesc niciodata!”
Pancinello nu se opri din mers, dar gandii:

„Cred ca Eli chiar vorbeste serios. Poate are dreptate!”

Si chiar in clipa aceea cazut de pe el o bulina...

Putina cumpatate, empatie, privirea din mai multe unghiuri a situatiei si nu in ultimul rand, preocuparea pentru propria persoana si viata, introspectia si interesul pentru intelegerea si autodescoperirea personala, a construirii propriei fericiri ar duce poate la mai putina stigmatizare, la descurajarea oamenilor preocupati in a eticheta, descuraja, chiar de a bloca impliniri de visuri!

Putina cumpatate si ingaduinta fata de noi si de ceilalti! Putin mai multa apreciere pentru originalitate, unicitate!

Fii real! Fii atent! Fii deosebit! Fii fericit!

Autor necunoscut